

4.

A robajon jót mulattam – akkor. Hirtelen tényleg dörrenést hallok, egy gyenge csattanást. Összerezzenek, és leejtem a messzelátót. Keményen a mellemnek csapódik. Remegő kézzel újra felemelem, és az eget pásztázom. Nincs repülőgép. Újabb dörrenés.

Meglátok egy lovast az út felett egy kis emelkedőn. Mint egy árnyjáték figurája, úgy emelkedik az ég felé a ló, a lovas és a magasra tartott fegyver. Egész biztosan határőr. Újabb lövés dörren. Légvonalban nincs távolabb háromszáz méternél. Miért lődöz a levegőbe? És miért nyargal fel-alá a domboldalon? Meglátott volna minket?

Már rohannék Norberthez, amikor a járőrúton észreveszem a második lovast. Gyorsan közeledik. Hunyorgok, erőltetem a szemem. Az árnykép lovas csatlakozik hozzá. Rohanok Norberthez, futás közben a nevét kiáltom. Ő nem hall engem, de én hallok őt. Fújtatás és sípolás fogad.

Norbert a csónak fölé hajol, és pumpál. A csónak egyre hasasabb lesz. Éppen most!

– Norbert, Norbert, gyorsan! Két lovas, egyenesen ide tartanak! – zihálok.

Norbert lassan felegyenesedik, és a nyakát dörzsöli.

– Nem érted? Lovas katonák! Mindjárt itt lesznek!

Bólint, és kiveszi a kezemből a távcsövet.

– Dönts le az ülést a kocsiban. Gyorsan fekdüj le, és tégy úgy, mintha aludnál! Egy szót se, megérttetted? Várj, amíg visszajövök!

Norbert eltűnik a távcsővel, de kiszáratva visszatér.

– Valóban határőrök. De ne félj, itt kellően rejtve vagyunk. Elég komótosan lovagolnak, közben gesztikulálnak, bólogat-

nak, nevetgélnek, és élénken társalognak. A lövés nem jelent semmit. Valószínűleg csak egymást keresték.

És Norbert már mellém is heveredik.

– És ha mégis...? – suttogom.

– A Fekete-tengerhez tartunk. A szállodai beutaló minden-
esetre itt van kéznél.

Visszafekszem. Kérdések rohannak meg. Norbert füléhez hajolok:

– Eltértünk az előírt útvonaltól!

– Ugyan már, azzal itt senki sem foglalkozik. Csak a Vas-
kaput akarjuk megnézni, mert olvastunk róla. Láttunk század-
fordulós felvételeket, amikor a sziklaszorost robbantásokkal
kiszélesítették. Hagyj majd engem beszélni. És most csend!
Hamarosan fel kell tűnniük. Ne félj, ha felfedeznek is minket,
valahogy csak megússzuk.

Norbert megszorítja a kezemet, aztán látszólag ő is mozdu-
latlanná válik. Meleg van, a testemet mégis egyik hideghullám
járja át a másik után. Most csak ezt a dermedtséget érzem, és
a hevesen kalapáló szívemet. Levegő után kapkodok. Szűrást
érzek a gyomrom tájékán, valami zakatol a fejemben. A karjaim
és a lábaim elgémberednek.

Te jó isten! Ez a sejtetem! Valami azt súgja, az ösztönös
megérzés beteljesedik. Egy dőrej, ez a sejtés és a belső sugallat.
A bensőm szerencsétlenséget jelez, de aztán Norbert szavaira
gondolok, hogy „megússzuk”, és megnyugszom. Nem, most
nem kerülhetünk bajba, még akkor sem, ha észrevesznek.

Pontosan ugyanez a rossz előérzet egyszer már beigazoló-
dott. A második utam Berlinbe, az kezdődött ezzel a megér-
zéssel. Az egyetem levele váltotta ki, amelyben beidéztek egy
újabb beszélgetésre? Vagy Peter látogatását éreztem még a zsi-
gereimben?

*